

grootte nonsens. Innerlijk ergeren ze er zich verschrikkelijk aan. Ze hebben er wel degelijk een oordeel over, en wel een zeer gepeperd. Ik durf dit schrijven, omdat ik schrijf wat ik zelf heb gelezen en gehoord. In een openhartige bui zeggen ze tegen de Nederlanders: probeer toch die rommel op te ruimen. Is dat een kerk, die zóó doet in dezen tijd? Je schaamt je tegenwoordig Gereformeerd te zijn! (Die laatste zin komt, geloof ik, toch niet uit een goeden geest — dit tusschen haakjes.)

Dan: de Indische Kerken hebben eenvoudig het recht niet zoo te schrijven. Ze hebben van Godswege den plicht tot oordeelen. Ook hun wordt van God toegedreund, dat zij moeten beoordeelen wat ook in haar naam en dus door haar zelf (indien ze niet positief spreken) gedaan werd en wordt. We hebben in de Kerk van Christus het recht niet, om ons bezig te houden met die zaken en kwesties, waarover we eens graag zoo ons eigen woordje willen spreken, om dan de andere, die ons niet „liggen“ en die we ákkelig en náár vinden, maar aan den kant te schuiven. Ja, de Indische Kerken moeten oordeelen. Ze zeggen wel, dat ze zich niet in staat achten een oordeel uit te spreken. Maar dat is een leugen. Ze zijn er wel toe in staat, net zoo goed als de Nederlandsche Kerken. Wellicht nog beter. Want zij zitten er niet boven op! Er worden van haar immers geen diepe, zware en gecompliceerde Kerkhistorische studiën verlangd. Ze moeten zakelijk kerkelijke besluiten en handelingen beoordeelen, met officiële stukken. Ze zijn er van Godswege toe verplicht en ook volkomen toe in staat, als ze de moeite maar nemen te doen wat haar is opgelegd. Minstens zoo goed als ze in staat zijn tot een oordeel over Ling-gadjati — want dat is — althans ten deele — politiek. Maar dit gaat puur en alleen, maar ook ten volle over de Kerk.

En eindelijk nog eens: het is niet wáár wat de classis Batavia schrijft. Ze oordeelt wel over de zaak! Want ze schrijft in hetzelfde stuk, dat ze, zonder eenige reserve attestaties van die Kerken, welke de Drie Formulieren onderschrijven, blijven aanvaarden. Dit is een feitelijke en zakelijke veroordeeling van de daden van de eigen kerken, ook van de Indische Kerken, in Zwolle vertegenwoordigd. Of is God en is Christus voor Nederland soms een andere dan voor Indië en is zijn verbond en doop een andere?

Dit alles overwegend, vraag ik nogeens: zit achter het begeren naar zelfstandigheid soms wat meer? Zit er iets achter, wat niet wordt uitgesproken, maar degelijk bedoeld? Is deze „zelfstandigwording“ soms een verkapt „vrijmaking“? Als dat zoo is, is ze een zoo afschuwelijk gedoe, dat ik er geen woorden voor heb. Ze is dan niet koninklijk, niet oprecht, ze is vlucht uit de verantwoordelijkheid, ze laat kerken van Christus, waarmee men in een verbond en in

de gemeenschap der heiligen leeft, in de ellende zitten. Ze is dan uiting van den Kains-geest.

Ik zou de Indische Kerken uit alle macht, en ik ben er diep van overtuigd: in Gods Naam, willen toeroepen: U mag niet „zelfstandig worden“ vóórdat U aan de Nederlandsche zuster-kerken den grooten liefdedienst hebt verricht van het zich met haar confronteeren voor Gods aangezicht ten aanzien van wat in de Gereformeerde Kerken van Nederland is geschied. Het is vlucht, het is verraad van Gods zaak en van zijn kerk indien U niet spreekt. U moet, U moet. Hoe dat spreken zal uitvallen is een tweede. Maar indien ge niet spreekt verloochent ge Christus!

3. Helaas is het bovenstaande niet het eenige wat we schrijven moeten.

Er wordt in dit besluit van de classis Batavia ook over de Indische Protestantische kerk gesproken.

En als we dit schrijven weer goed overwegen, is het weer zoo slecht, zoo on-kerkelijk, zoo on-waarschijnlijk, dat men er van schrikt.

Vooreerst: de eigen Indische Kerken, vertegenwoordigd door haar eigen afgevaardigden, hebben ongeveer een half jaar geleden over die samenwerking enz. met andere kerken een besluit genomen.

In dat besluit stond vooreerst, dat bij alle zoeken van eenheid en samenwerking met alle christgelovigen moet vastgehouden worden aan dezen eisch, dat de „belijdenis van Jezus Christus als God en Zaligmaker — in haar onverzwakten en schriftuurlijken inhoud gehandhaafd worde“ en dat niet alleen „formeel“ maar zeker ook „materieel“.

Gebeurt dat in de Indische Protestantische Kerk?

Men weet in Indië, dat dit niet geschiedt.

Bovendien, dezelfde synode verklaarde, dat het streven naar eenheid en samenwerking van de geloovigen „een zaak is welke niet alleen haar aangaat, maar alle Geref. Kerken die naar het oordeel der synode zich hierover zullen te beraden hebben in de Oecumenische Geref. Synode D. V. in 1948 te Amsterdam te houden.“

Nu wil ik aanstonds zeggen, dat gezien de historie der Geref. Kerken deze beslissing niet erg betrouwbaar aandoet. Precies hetzelfde is eenmaal besloten omtrent de leergeschieden, maar toen het zoo uitkwam, knapte men het zaakje toch maar zelf op.

Maar men moet in ieder geval beginnen met een besluit uit te voeren als men er zich niet publiek van heeft vrijgemaakt!

En eindelijk: dit besluit is onwaarsachtig! Men spreekt nog van een „kerkelijk gesprek“ — maar men is veel verder. Men heeft de kerkelijke samsmsmelting reeds volledig tot stand gebracht. Want het hart, de ziel, de kern, het een en het al in Christus' kerkvergaderend werk is de prediking. Wanneer men daarin één

is, is er de eenheid. Al is men „organisatorisch“ en „administratief“ nog geheel gescheiden. Wat doet een organisatie en een administratie in Christus' kerk? Die zijn volkomen secundair. Waar men elkaar over en weer in den ambtelijken dienst des woords erkent en aanvaardt, is de kerkelijke eenheid principieel, wijl voor Gods aangezicht en onder de aanroeping van Jezus Christus, een feit geworden en bezworen. En dat heeft men in Indië reeds gedaan.

Wat bazelt men dan nog over een „gesprek“ en houdt men zichzelf en anderen op met modetermen als „samenbundeling van krachten in den strijd voor Christus“ komt in Indonesië en „bezinnen op vragen van belijdenis en kerkorde“?

4. Zit er wat achter dit besluit, wat niet gezegd wordt?

We vragen dit nogeens, terwijl we nog eens den neus drukken op dat stukje uit Trouw.

Want het ontgaat ons niet, dat in den aanvang van dit Aneta-bericht even gesproken wordt over de Geref. Kerken in Ned. Oost-Indië, maar dat in het vervolg gesproken wordt over Indonesië.

Dit overwegend moeten we weer vragen: waarom vraagt men „zelfstandigheid“ — die men reeds heeft? Waarom wil men een contact dat er is en een verbond dat bestaat verbreken, terwijl men het leggen van een dergelijk contact en het sluiten van een dergelijk verbond met alle Gereformeerde Kerken van de heele wereld als een schoone vrucht van het Oecumenische streven en als de doorbraak der „Oecumenie“ zou bejubelen?

Wil men ook „kerkelijk“ met Gouverneur Generaal van Mook méé, of liever, wil men hem met alle geweld vóór zijn?

En dit alles overwegend zien we het gebeuren: de kerk zinkt weg.

Ja, ja, toen de Nazi's het hadden over Gods stem, Gods opdracht, tot ons komend uit de groote, historische wending, toen hebben ze brnaf gescholden.

Maar nu: de Kerk van Indië draaft achter de fritten aan en laat er zich door normeeren, dat het een lieve, neen, een vreeselijke lust is. Sprekt God niet in de Revolutie? Ja, ja, ik begin de Verkuil te begrijpen, toen hij zei: een reformatie is nooit heelemaal goed en een revolutie is nooit heelemaal verkeerd.

Ja, God in de historie, in de revolutie. Ik bedoel „god“ in de historie, in de revolutie.

Maar Jeremia riep: O, land, land, land hoort des HEEREN woord!

En de Kerk die niet in al haar spreken en handelen in heel haar strijd en stijl door dit woord beheerscht wordt, gaat onder. Ze wordt een N. V. tot exploitatie van (onachtelijke) stichtelijkheid, een religieuse gemeenschap van hen die de „wending“ in de geschiedenis verstaan, een godsdienstige exponent van de „grootte doorbraak“ of iets van dien aard.

POPULAIR-WETEN - SCHADDELUKE SCHETSSEN

OM HET HART DER REFORMATIE. X.

Het woord bevat alle beloften Gods, en het geloof neemt ze alle aan. De inhoud van het woord is Christus, de gansche Christus.....

Dr H. Bavinck.

Nadat Smeedes de vier, ten onrechte als zoodanig aangevoerde „gronden“ voor het doopen der kinderen als denkbeeldig heeft gesignaleerd en ze daarom heeft afgewezen, noemt hij vervolgens de x. werkelijke, Schriftuurlijke gronden daarvoor.

Het zijn er twee:

Allereerst het verbond der genade, „hetwelk God heeft opgericht, en waarin de geloovigen ingaan, wanneer zij de beloften des verbonds aannemen door het geloof, Joh. I: 12, waardoor zij dan bondgenooten worden, in in welk verbond dan ook hunne kinderen begrepen zijn volgens het formulier des verbonds of der verbondsbelofte, Gen. XVII: 7“.

En vervolgens noemt hij als grond het feit, dat aan de kinderen „zooowel de beloften van vergeving der zonden, heiligmaking enz. gedaan worden als den volwassenen, Hand. II: 39“.

Men ziet: zonder eenige reserve of restrictie wordt van de kinderen der geloovigen door Smeedes betoogd, dat ze in het verbond zijn begrepen en dat hun de beloften toekomen.

Wanneer nu deze afgescheiden ouderling het bovenstaande omtrent de plaats van de kinderen der geloovigen in het verbond Gods heeft gezegd, gaat hij vervolgens aantoonen, dat die kinderen nu ook inderdaad op deze gronden gedoopt moeten worden. Het is een lust na te gaan hoe keurig dit jonge boekhoudertje redeneert.

Hij „bewijst“ dat als volgt:

Vooreerst: op die genoemde gronden werden in het

Oude Testament de kinderen besneden. In plaats van die besnijdenis is nu in het Nieuwe Testament de doop gekomen! Men leze Col. II: 11—13 „hetwelk ook in den Catechismus, Vr. 74, als bewijs wordt bijgebracht“. Welnu, als dit zoo is, dan moeten de kinderen des verbonds, die de belofte hebben, thans gedoopt worden.

Dan: omdat aan de kinderen der bondgenooten, uit kracht van dat verbond, de beloften toekomen, behooren zij tot de Kerk van Christus, en daarom „moeten zij ook door dit sacrament er van verzegeld, en van de kinderen der ongeloovigen onderscheiden worden, en zoo Christus' veld- en merkteeken dragen“.

En tenslotte: omdat de practijk van de Apostelen geweest is geheele gezinnen te doopen, „waaronder mogelijk ook kinderen waren, Hand. X en XVI“.

Na dit betoogje, waarin dus aangetoond werd, dat de kinderen der geloovigen inderdaad, en dat op de genoemde gronden, gedoopt moeten worden, smeedt Smeedes de volgende schakel van zijn redeneering.

Hij gaat dan n.l. aantoonen dat alleen de kinderen der geloovigen en dus geen andere gedoopt mogen worden.

Men voelt het: hier komt de Scholtiaan om den hoek! En ook het eigenlijke doel van het geheele artikel. Want alles wat Smeedes zegt is op dat ééne punt gericht.

We zullen ook dit onderdeel van het betoog onder de loupe nemen. Er staat weer heel wat moois in!

Alleen de kleine kinderen der geloovigen mogen gedoopt worden, want:

1e De Heere Jezus heeft maar één doop ingesteld „welke de belofte des genadeverbonds verzegelt aan de geloovigen“. Deze belofte is alleen gedaan aan de geloovigen en „hun zaad en dus ook alleen hunnen kinderen, uit kracht der belofte in het verbond zijnde“. Dezen allen „mogen en moeten gedoopt worden“.

2) Smeedes verwijst hier naar: Hand. II: 39; I Cor. VII: 14; I Cor. XII: 13; Cat. Vr. 74; Geloofsbel. art. 34.

3) Verwezen wordt naar Matth. 28: 17; Marc. 16: 15; 16; Gen. 17: 7 en 21: 10, 11, 12; Geloofsbel. art. 34; Cat. Vr. 69, 70 en 71.

2e De Apostelen hebben „geen andere kinderen gedoopt, dan waarvan de ouders geloovig geworden waren.....“ of althans belijdenis des geloofs hadden afgelegd. Daarom kunnen wel huichelaars voorkomen, maar deze zijn „hoewel naar den lijchame in de Kerke..... echter van de Kerke niet“.

3e Het onderscheid tusschen de volken is weggenomen en daarom is het genadeverbond thans niet meer een nationaal verbond, „of liever het verbond der genade (is) niet meer met ééne geheele natie opgericht, gelijk van Abraham tot op Christus“. Het is nu „niet met geheele natien, maar met de geloovigen uit alle geslachten, talen en natien en met die alleen opgericht“. En daarom komt „thans alleen hunnen kinderen de belofte toe“. En dezen alleen mogen gedoopt worden.

4e Alle ceremoniën en schaduwen zijn afgeschaft. Nu was de besnijdenis „niet alleen een Sacrament des genadeverbonds voor de geloovigen, Rom. IV: 11 en 12, aan dezelven verzegelde de besnijdenis des harten door Christus“. Ze was bovendien een ceremonie welke aan de Joden de belofte verzegelde, dat de Messias naar het vleesch uit Israël zou voortkomen. Daarom moest al wat mannelijk was, besneden worden en aan deze, met bloedstorting geschiedende besnijdenis waren alle Israëlieten precies als aan de overige ceremoniën, gebonden.

Nu hebben evenwel alle ceremoniën opgehouden te bestaan. Daarom is ook de besnijdenis „afgedaan“. En de doop is nu uitsluitend een sacrament, dat de verbondsbelofte aan de geloovigen verzegelt, en aan de kinderen van die geloovigen, en aan die kinderen ALLEEN.

Bij het overwegen van dit argument worden we weer getroffen door een fijne onderscheiding welke Smeedes heeft ontdekt en op zijn manier onder woorden heeft gebracht. In de laatste jaren is in het Gereformeerde theologische denken gangbaar geworden de onderscheiding tusschen voorzegging en toezegging. Een voorzegging, zoo betoogde men, is een Goddelijk woord, betrekking hebbende op een toekomstig gebeuren, dat plaats zal vinden ondanks alle geloof of ongeloof van hen wien het aangaat. Een dergelijke voorzegging is b.v. de aankondiging van Christus' eerste en tweede komst. De

*) Verwijzing naar: Hand. 10; Hand. 16: 6; I Cor. 1: 16.